

[Indenrigsministeren.]

nedsættelse, som det ærede Medlem Hr. Krag påderede for i Dag, men som jeg maa sige, jeg tror er meget langt borte, hvis man skal gaa det ærede Medlems Vej, denne Rente-nedsættelse vil jo ikke være mindre haard overfor dem, der har Obligationerne, end den Rentebeskatning, som Regeringen har foreslaaet her; og hertil kommer jo, at Forslaget her er formet saadan, at den midlertidige Beskatning falder bort i samme Øjeblik, de paagældende Obligationer ad den indirekte Konverterings Vej faar Renten nedsat.

Det ærede Medlem spurgte om, hvorledes de 25 Mill. Kr.s Nedsættelse vil falde, henholdsvis paa Landbrug og Ikke-Landbrug. Det siger sig selv, og det er det ærede Medlem selvfølgelig ogsaa klar over, at en fuldkommen nøjagtig Beregning over, hvor stort dette Nedsættelsesbeløb vil være, kan ikke foretages, det maa til en vis Grad bygge paa et Skøn. De 25 Mill. Kr. er, hvad man har beregnet det til, og med det samme Forbehold overfor Fordelingen som i det hele taget overfor den samlede Beregning maa man regne med, at Landbrugets Rentenedsættelse bliver de 20 Mill. Kr., medens de andre Ejendomme faar en Nedsættelse paa ca. 5 Mill. Kr., maaske noget under.

Jeg maa i øvrigt sige, at den Sammenligning mellem Virkningen af den midlertidige Rentenedsættelse paa Landbrugsejendomme og Ikke-Landbrugsejendomme, som det ærede Medlem fremførte, kan jeg ikke godkende. En direkte Sammenligning kan meget vanskeligt foretages, medmindre man tager en Ikke-Landbrugsejendomsbesidder og en Landbrugsejendomsbesidder, hvor Gælden begge Steder udgør den samlede Ejendoms Værdi. Ellers kan en Sammenligning ikke foretages, fordi man paa Grund af den forskelligartede Ejendomsbesiddelse, det drejer sig om, for Landbrugets Vedkommende er gaaet til at sætte en Gældsgrænse for, hvor Tilskuddet begynder, medens man for Ikke-Landbrugere har sat en Indkomstgrænse. Men Hensigten med denne Bestemmelse har været en tilsvarende Rentenedsættelse, en ensartet Nedsættelse for begge de to paagældende Grupper, og hvis man kan paavise mig, at dette ikke naas, er jeg selvfølgelig rede til at ændre dette.

Saa maa jeg maaske endnu sige et Ord

i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Krag vedrørende dette Lovforslag. Det ærede Medlem føjede til sin Omtale af Forslaget dette, at man maatte jo erindre, at Landbokommissionens Betænkning forelaa, og her var der Muligheder til Stede for den hurtige Gennemførelse, som Enighed nu en Gang sikrer. Jeg vil gerne have Lov til i den Anledning at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa det, som han sikkert heller ikke er ukendt med, at i den Betænkning, som Landbokommissionen har afgivet, staar der, at *samtidig* med de øvrige i Indstillingen fremsatte Forslag gennemføres en Fortsættelse af den ved Foraarets Rentelovgivning paabegyndte Rentesænkning. Der staar ikke noget om, at man gennemfører den øvrige Del af Landbokommissionens Forslag, og saa kan vi snakke Vinteren igennem om Rentesænkning. Vil man gøre dette, vil det være i Strid med Landbokommissionens Betænkning, i Strid med de Forudsætninger, hvorunder de, der har underskrevet denne Betænkning, er gaaet ind for den. Jeg tror nok, man kan sige, at de to forskellige Forhold, der er Tale om i Landbokommissionens Betænkning, Hævning af Pisen og Sænkning af Renten, hører sammen, og de kan heller ikke løses fra hinanden.

Det ærede Medlem Hr. Hasle fremsatte forskellige periferiske Bemærkninger overfor Forslaget og indledede med at sige, at den Politik, der var gennemført i Foraaret paa Rentespørgsmaalets Omraade, var den mest kæmpemæssige Fiasko, man overhovedet har set. Jeg maa nu sige, at det meget store Antal Medborgere — og det er jo mange, mange Tusind —, der har faaet en haardt tiltrængt Lettelse i deres Rentebetaling til Banker og Sparekasser, vil sikkert ikke skrive under paa, at det har været en Fiasko for dem.

I det hele taget tror jeg, det ærede Medlem skal vænne sig til at være noget mere forsigtig med sine Udtryk. Det ærede Medlem sagde straks efter, at Grunden til denne Fiasko var, at man havde trodset de økonomiske Love. Jeg ved ikke, om jeg ikke maa rette den elskværdige Henstilling til det ærede Medlem foreløbig at nøjes med at filosofere over de juridiske Love; med Hensyn til de økonomiske kan jeg forsikre, at den, der vil filosofere over dem og benægte, at man